

ordninger til landbruget. Hertil kommer, at borgerne ved en omstilling til økologisk landbrug vil spare udgifter på skattebilletten til oprydning efter det traditionelle landbrugs miljøskader.

Enhedslisten vil parallelt med fremsættelsen af beslutningsforslagene i Folketinget tage initiativ til en diskussion af planen med en lang række organisationer for at sikre en bred debat om økologiplanen:

- Landsorganisationen af Økologiske Jordbrugere
- Det Økologiske Råd
- Danmarks Naturfredningsforening
- Greenpeace
- Noah
- Forbrugerrådet
- Nærings- & Nydelsesmiddelarbejderforbundet
- Foreningen til Dyrenes Beskyttelse i Danmark
- Dansk Familielandbrug
- De Danske Landboforeninger
- Landsforeningen af Danske Svineproducenter
- Landbrugsraadet.

Økologiplanens hovedelement er indførelse af grønne afgifter, som anvendes til en løbende omstilling af landbruget til økologisk drift. Ud over de generelle afgifter på el og vand foreslår Enhedslisten indført en toledet kvælstofafgift. Det drejer sig om en generel afgift på kunstgødning og som noget nyt en afgift på kvælstofoverskuddet fra en given produktion.

Heri ligger, at hver landbrugsbedrift udarbejder et kvælstofregnskab, og afgiften beregnes herefter i forhold til, hvor meget kvælstof der går tabt i produktionen. Endvidere ønskes halm, der anvendes til afbrænding i fjernvarmeværker, afgiftsbelagt for at modvirke den skævridding, der sker i prisdannelsen på halm, således at omstillingen til halmbaserede husdyrsystemer ikke virker økonomisk afskrækkende.

Som særlig motivationsfaktor arbejder planen med, at den bedste fjerdedel af en bedriftsform (kvægbrug, svineproduktion osv.) skal holdes afgiftsfri for løbende at inspirere til miljøforbedrende tiltag.

Indtægten fra afgifterne lægges i Den Grønne Landbrugsfond, som skal støtte omlægningen til økologisk landbrug gennem

- tilskud til nyinvesteringer i staldsystemer og maskiner
- driftstilskud til den 2-årige omlægningsperiode

- hektarstøtte til økologiske landbrug til normalt niveau.

Planen peger endvidere på en løsning af landbrugets forgældede situation.

Enhedslisten er principielt modstander af, at afgifter på landbrugets drift skal gå i en slunken statskasse. Indtægterne fra afgifterne skal bruges til den nødvendige omstilling. Efterhånden som omstillingen fra niche- til hovedproduktion er gennemført, vil afgifterne, som pålægges det danske landbrug, falde drastisk - de har overflødiggjort sig selv.

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager de enkelte forslag, og anbefaler dem til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 35:

Forespørgsel til justitsministeren [om den danske regerings indsats for at sikre og bevare den nordiske pasunion].

Af Keld Albrechtsen (EL) og Jette Gottlieb (EL).
(Forespørgslen anmeldt 21/2 95).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 161: Forslag til lov om ændring af lov om visse forbrugeraftaler. (Forbud mod uanmodet henvendelse vedrørende tegning af forsikring).

Af Jørn Jespersen (SF) m.fl.
(Fremsat 31/1 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

SF's lovforslag går ud på at ophæve adgangen til at sælge forsikringer ved dørsalg, det vil sige

ved uanmodet personlig eller telefonisk henvendelse til forbrugeren. Hermed vil man ophæve én af de i alt fem undtagelser fra det almindelige forbud mod dørsalg. Det er altså ikke et generelt forbud mod dørsalg, der er tale om.

Jeg har forståelse for de synspunkter, der ligger bag SF's forslag, men jeg mener, at det vil være at gå for vidt, hvis man fuldstændig ophæver adgangen til dørsalg af forsikringer.

Loven om visse forbrugsaftaler – den, vi i daglig tale kalder dørsalgsloven – indeholder som nævnt et generelt forbud mod, at erhvervsdrivende retter uanmodet personlig eller telefonisk henvendelse til forbrugerne. Dette forbud er begrundet i hensynet til privatlivets fred og i et almindeligt ønske om at beskytte forbrugerne mod anmassende salgsmetoder.

Loven indeholder som nævnt nogle enkelte undtagelser fra dette forbud – salg af forsikringer er en af disse undtagelser. De andre undtagelser drejer sig bl.a. om tegning af avisabonnementer og FalcKabonnemeter og salg af bøger.

Grunden til, at salg af forsikringer er undtaget fra det generelle forbud mod dørsalg, er i første række, at forsikringsbehovet ikke fremtræder umiddelbart klart for forbrugerne. Der er tale om et såkaldt lavinteresseområde, som der er risiko for at forbrugerne først bliver rigtig opmærksom på, når skaden er sket.

I praksis tegnes langt de fleste forsikringer efter en forudgående telefonisk henvendelse til forbrugerne. Hvis muligheden for dørsalg af forsikringer afskaffes, ville det kunne medføre, at forbrugere ikke får tegnet forsikringer, som dækker dem i dagliglivets forhold. Et forbud mod dørsalg ville kunne få social slagside, fordi det typisk vil være de dårligst stillede forbrugere, som ikke selv tager initiativ til at få tegnet de nødvendige forsikringer. Der er også hensynet til tredjemand, som har en væsentlig interesse i, at forbrugerne får tegnet en ansvarsforsikring.

Der er således en samfundsmæssig interesse i, at forbrugerne får tegnet de nødvendige forsikringer. Derfor mener jeg, at det er velbegrundet, at henvendelse om salg af forsikringer er undtaget fra det almindelige forbud mod dørsalg.

I bemærkningerne til SF's lovforslag peges der på, at den brancheglidning, der er sket på det finansielle område, skaber risiko for misbrug af adgangen til at rette uanmodet henvendelse om forsikringer. Misbrug kan f.eks. ske på den måde, at man ved uanmodede henvendelser benytter lejligheden til at prøve at sælge andre finansielle ydelser til forbrugerne.

Markedsføringsloven og loven om visse forbrugsaftaler indeholder imidlertid allerede sanktionsbestemmelser, der rammer sådanne misbrug. Problemer med misbrug bør efter min opfattelse først og fremmest løses ved en forbedret efterlevelse og overholdelse af de gældende regler og ikke ved at forbyde uanmodet henvendelse om salg af forsikringer.

I bemærkningerne til SF's lovforslag peges der også på, at der synes at være tvivl om fortolkningen af den gældende undtagelsesbestemmelse. Efter loven gælder undtagelsen for henvendelser om tegning af forsikring. Man kan spørge, om dette udtryk omfatter de forskellige investerings- og opsparingsprodukter med et tilknyttet forsikringselement, som bl.a. banker, sparekasser og forsikringsselskaber nu er begyndt at udbyde.

Som forslagsstillerne nævner, har Forbruggerombudsmanden udtalt sig om dette spørgsmål. Efter hans opfattelse bør undtagelsesbestemmelsen fortolkes sådan, at den alene omfatter risikoforsikringer uden opsparingselement.

Efter min opfattelse kan de særlige samfundsmæssige hensyn, som jeg har nævnt, naturligvis ikke begrunde, at investerings- og opsparingsprodukter skal kunne sælges ved dørsalg. Hvis der er tvivl om, hvordan den gældende bestemmelse skal forstås på dette punkt, bør denne tvivl fjernes.

Min konklusion er således, at regeringen ikke kan støtte lovforslaget i dets nuværende udformning, men at det bør overvejes at præcisere den gældende bestemmelse f.eks. sådan, at adgang til dørsalg af forsikringer kun gælder for risikoforsikringer uden opsparingselement.

Lissa Mathiasen (S):

Som det allerede er fremgået, ønsker SF med dette lovforslag en total ophævelse af retten til salg af forsikringer ved direkte henvendelse, dvs. en total ophævelse af den undtagelse, der er i det, vi populært kalder dørsalgsloven.

SF nævner også i bemærkningerne til forslaget, hvad jeg er enig i er ubestrideligt, at der er problemer vedrørende denne undtagelsesparagraf.

Vi har set misbrug rundt omkring, og ikke mindst har det vist sig, at der er store problemer vedrørende forsikringer, hvor opsparings-/ investeringsselementet er det altoverskyggende. Men også mere generelt mener vi, at der er problemer i forbindelse med undtagelsesparagrafen, problemer, som også er blevet påtalt gentagne gange af Forbruggerombudsmanden.

SF er med forslaget og den udformning, det har, gået lidt kontant til værks med en total ophævelse sådan på én gang; det kan godt være, at det er lidt brat. Men vi erkender blankt, at der er problemer ikke mindst med salg af den type forsikringer med investerings-/opsparings-elementer, og derfor vil vi godt kigge meget nøje på det spørgsmål. Men også det mere generelle er vi positive over for at få set på i det videre arbejde.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Venstre er enig i mange af de overvejelser vedrørende forsikringsbranchens arbejdsmetoder, som SF fremkommer med i bemærkningerne til lovforslaget.

Som forslagsstillerne gør opmærksom på, er en del af baggrunden for disse rettigheder for forsikringselskaber historisk betinget. Der bliver i dag udøvet en markedsføringsindsats i bl.a. tv, så budskabet om at forsikre sig skulle være let forståeligt.

Efter en række ændringer af lovgivningen på det finansielle område er specielt bankerne gået ind i forsikringsvirksomhed, og forsikringselskaberne er gået ind i bankforretninger. Dette har i en lang række tilfælde givet kunderne bedre forretninger, idet de ved at samle alle deres finansielle aktiviteter hos ét selskab kan opnå et bedre tilbud; og det er jo ikke så dårligt.

De fleste forsikringselskaber har benyttet deres rettigheder til telefonsalg på god og betryggende vis i reglen med kundernes interesse for øje, men der er også brodne kar i branchen. Efter Venstres overbevisning ville det være synd at lade den store del af forsikringsbranchen, der opfører sig hæderligt, blive stillet ringere på grund af enkelte brodne kar.

Hvis lovforslaget vedtages, vil det især ramme de mindre forsikringselskaber og styrke de store selskaber med bankerne i spidsen. De mindre selskaber har på ingen måde mulighed for at hamle op med de finansielle supermarketers reklamebudgetter. Ud over at hjælpe de store selskaber vil dette forslag også gå imod de gamle forsikringselskaber med veluddannede assurandører og styrke de nye på markedet, der typisk har medarbejdere med dårligere uddannelser.

Det er Venstres overbevisning, at den optimale løsning ville være, at branchen selv lavede en række aftaler, som kunne indskærpe god forretningspraksis over for de mere useriøse elementer i forsikringsbranchen.

Venstre ser frem til udvalgsbehandlingen, hvor de relevante organisationer forhåbentlig vil kunne redegøre for, hvilke tiltag de vil iværksætte. Det er vores håb, at forsikringsbranchen selv er i stand til at udarbejde et regelsæt, så de useriøse elementer bliver elimineret. Vi vil gerne give virksomheder rimelige arbejdsvilkår, men rettighederne skal ikke misbruges.

Til sidst synes jeg lige, det er værd at gøre opmærksom på, at vi her i Tinget for ca. en måneds tid siden vedtog en fortrydelsesbestemmelse med lovforslag nr. L 27, så vi tager afstand fra SF's forslag.

Lars Jørgensen (KF):

Som konservative er vi jo venlige mennesker, og Det Konservative Folkeparti har stor sympati for forslagsstillernes motiver til at fremsætte dette lovforslag.

Det er konstateret, at undtagelsen i dørsalgslovens § 2, stk. 2, nr. 4, er blevet misbrugt med henblik på salg af forskellige investeringsobjekter, og SF's konstatering i bemærkningerne til lovforslaget om, at forsikring i stadig højere grad udbydes af andre aktører end forsikringselskaberne, skal der heller ikke gøres indvendinger imod.

Men Det Konservative Folkeparti kan nu ikke udstrække venligheden til at støtte forslaget.

Vi er af den opfattelse, at kritikken ikke uden videre bør føre til en fjernelse af bestemmelsen i dørsalgsloven. Det bør erindres, at forsikringer uden tvivl er nødvendige i samfundet i dag, men det er ikke ensbetydende med, at man som borger er tilstrækkelig opmærksom på nødvendigheden.

Sandheden er, at man i mange tilfælde først bliver opmærksom på et behov for en bestemt forsikring, når en ulykke indtræder. Man tænker med andre ord ikke altid over at blive forsikret, medmindre man bliver mindet om det ved henvendelse udefra.

Dette underbygges også af, at en meget stor del af dagliglivets forbrugerforsikringer bliver tegnet gennem uanmodet henvendelse til forbrugerne. Forskellige tal er fremkommet i den forbindelse fra selskabernes side. Det varierer selvsagt fra selskab til selskab, men ligger typisk mellem 60 og 90 pct. Den umiddelbare konsekvens af SF's forslag om at forbyde den uanmodede henvendelse kan derfor blive, at en masse mennesker ikke får tegnet forsikringer. Et forbud kan således føre til, at mange mennesker vil blive underforsikrede med de ulykkelige konsekvenser, som det vil få.

Noget andet er, at SF's forslag har en voldsom social slagside. De velhavende og veluddannede i samfundet skal formentlig nok vide at forsikre sig, også selv om de ikke skulle blive opsøgt uanmodet. SF's forslag indebærer derfor en risiko for, at der bliver skabt et stort forsikringsproletariat, altså en stor gruppe af typisk lav- og mellemindkomstborgere, som ikke er tilstrækkeligt forsikrede.

Dertil kommer, at forsikring ikke bare drejer sig om udbetaling i tilfælde af, at den begivenhed, man har forsikret sig imod, indtræder. Det er også et spørgsmål om opsparring i samfundet. Hvis forslaget fører til, at en række mennesker ikke tegner forsikringer, vil det derfor yderligere få som konsekvens, at opsparringen herhjemme vil blive reduceret og forbruget vil stige, hvilket næppe kan undgå at få uheldige konsekvenser i form af inflation og forringet handelsbalance.

På baggrund af de nævnte kritikpunkter kan Det Konservative Folkeparti således ikke støtte lovforslaget. Det er som tidligere nævnt ikke ensbetydende med, at vi afviser den kritik, som SF har fremført. Vi vil fra konservativ side meget gerne medvirke til en løsning, som kan forhindre misbrug af bestemmelsen. Derfor ser vi frem til en god og konstruktiv debat i udvalget, hvor vi forhåbentlig også kan indhente forslag fra de grupper, der berøres af forslaget.

Men som det foreligger, vil det altså ikke kunne opnå Det Konservative Folkepartis støtte.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Da Fremskridtspartiets ordfører på området, fru Pia Kjærsgaard, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre partiets synspunkter.

Fremskridtspartiet kan under ingen omstændigheder støtte det forslag, som er fremsat af Socialistisk Folkeparti. For os at se undervurderer SF i høj grad befolkningens evne til selv at træffe nogle valg og til selv at bestemme, om man vil afvise de henvendelser, der kommer. Vi mener, at der her i Folketinget i alt for høj grad bliver lavet love, som i den grad undervurderer de enkelte personers egen mulighed for at træffe valg. Vi mener ikke, at det kan være rimeligt, at man bestemmer herindefra, at man ikke skal kunne kontaktes i fritiden af eksempelvis en assurandør. Vi mener, at den enkelte har mulighed for at afvise henvendelsen, hvis den enkelte ikke ønsker den henvendelse.

Vi mener helt generelt, at vi har forbud nok i Danmark, og dette er endnu et område, hvor SF

ønsker et forbud. Vi mener også, som en ordfører tidligere har været inde på heroppefra, at man ved hjælp af den regel, der er i den eksisterende lovgivning om fortrydelsesret – jeg mener, den gælder i 14 dage efter, at man har modtaget forsikringsbestemmelserne – har mulighed for at få omgjort en aftale, man har indgået ved en telefonhenvendelse, hvis forbrugeren alligevel ikke ønsker den indgået.

Vi mener, at den enkelte forbruger dels har mulighed for i første omgang at afvise den henvendelse, der kommer, og dels efter gældende lov har mulighed for at fortryde det køb, man har aftalt ved en sådan henvendelse.

Derfor mener vi ikke, der er brug for det initiativ, som SF her kommer med, og derfor støtter vi ikke SF's lovforslag.

Keld Albrechtsen (EL):

I Enhedslisten er vi enige i, at der skal gøres noget ved det problem, som SF her har gjort opmærksom på, og derfor kan vi støtte lovforslaget.

Vi mener, at det er rigtigt, som SF skriver i bemærkningerne, at det især er et problem, at der på det finansielle marked er pengeinstitutter, der også udbyder forsikringsprodukter og derfor kan lægge et pres på deres kunder. Kunder, som har andre forretningsmæssige forbindelser med banken, kan blive sat under et utilbørligt pres fra banken i henseende til også at få tilbud om forsikring, og det alene er efter vores opfattelse tilstrækkelig grund til at vedtage SF's forslag.

Så vil jeg blot sige til hr. Lars Jørgensens bemærkning om, at det kan være et problem, at vi blandt mennesker med lavindkomst kan opleve, at der er nogle, der ikke får tegnet de nødvendige forsikringer, at det ikke er et uvæsentligt problem i det boligkvarter, jeg bor i. Der har vi endda begrundet mistanke om, at der er forsikringsselskaber, der simpelt hen ikke ønsker at forsikre vore beboere; det er en grovhed af rang, men det er altså et helt andet problem. Det er ikke et irrelevant problem, men det er en helt anden sag, som hr. Lars Jørgensen her bringer på bane, og hvis han vil være med til at hjælpe os med det problem, vil vi være meget glade for det.

Jørn Jespersen (SF):

Tak til ministeren og ordførerne, især selvfølgelig til hr. Keld Albrechtsen for den umiddelbare støtte til forslaget, som det foreligger. Men jeg er

også glad for, at en lang række andre ordførere har givet udtryk for forståelse for de problemer, vi har rejst med dette lovforslag, og for, at man langt hen ad vejen deler vores intentioner om at få gjort noget ved problemet.

Jeg vil godt sige, at den undtagelse, der ligger i den såkaldte dørsalgsløve, når det drejer sig om forsikringer, for os at se ikke kun er et problem i den forstand, at der finder et misbrug sted. Vi mener faktisk også, at den regelrette brug af den undtagelse, som forsikringselskaber og andre med fuld ret udnytter, er et problem ud fra en forbrugerpolitisk synsvinkel. Hensynet til privatlivets fred burde betinge, at man ikke uanmodet modtager henvendelser fra erhvervsdrivende i sit eget hjem, hverken personligt eller via telefonen, om køb og salg af det ene eller det andet.

I USA, hvor adgangen til at henvende sig til forbrugerne er langt mere vidtgående og faktisk helt liberaliseret, som hr. Thulesen Dahl formentlig ville foretrække det, er det et meget stort problem i forhold til, hvad det er i Danmark. Det har faktisk den konsekvens, at det stort set er umuligt at tale i telefon med hinanden i USA. Man har nemlig telefonsvarer på, fordi 90 pct. af de henvendelser, der kommer til private forbrugere, er fra erhvervsdrivende, der udnytter deres liberalistiske ret til at genere almindelige forbrugeres privatliv, helt i overensstemmelse med hr. Thulesen Dahls visioner for samfundsudviklingen.

Så vi mener, at man burde afskaffe denne adgang til uanmodet henvendelse til forbrugerne af hensyn til forbrugernes sikkerhed for at kunne være i fred for kommercielle interesser hjemme hos sig selv.

Ministeren var inde på, at det kun drejer sig om én ud af fem undtagelser. Det er ganske rigtigt, at vi har valgt at tage det, som vi mener giver det største problem i øjeblikket. Jeg ved ikke, om man skal opfatte ministerens bemærkninger på den måde, at der er overvejelser i regeringen om at fjerne andre af undtagelserne, for det kunne vi eventuelt godt være med til at diskutere.

Når vi så har taget den side af sagen, der er den helt principielle holdning om, at man skal kunne være i fred i sit eget hjem i forhold til kommercielle interesser, kommer spørgsmålet om, hvordan den nuværende undtagelse bliver administreret, og der ligger adskillige eksempler, som er veldokumenterede via Forbrugerrådet og i forskellige aviser, på, at den nuværende undtagelse i vidt omfang bliver misbrugt.

Det handler bl.a. om, at virkeligheden i den finansielle verden er anderledes, end den var, da man oprindeligt indførte denne undtagelse. I dag er det i høj grad banker, der henvender sig om forsikringsforhold, fordi man har fået de finansielle supermarkeder, og det er et forhold, som man ikke har taget højde for, da man lavede undtagelsen.

Det er veldokumenteret, at adskillige banker bruger denne undtagelse til at sige noget om forsikring i starten af en samtale eller i et brev og derefter benytter lejligheden til at tilbyde alle mulige andre former for finansielle produkter i retning af investerings- og opsparingsordninger, som ministeren også var inde på. Jeg er glad for, at en lang række ordførere, også ordførerne fra Venstre og fra De Konservative, har udtrykt forståelse for, at det problem ikke er acceptabelt, og at vi kan tage en fordomsfri debat under udvalgsbehandlingen om, hvordan vi får det stoppet.

Jeg noterede mig, at fru Inge Dahl-Sørensen lagde op til, at branchen selv kunne udarbejde et regelsæt. Ja, det kunne de have gjort for længe siden, hvis de var interesseret i at løse problemet. Man kan sige, at det er et typisk eksempel på den megen snak fra Venstres og De Konservatives side om frivillige aftaler. Frivillige aftaler kommer ikke frivilligt, og derfor er frivillige aftaler på nogle områder, hvor der er overordnede samfundsmæssige hensyn, noget våds.

Det, der kan være tale om her, er, at hvis Folketinget vil, kan vi sætte så meget magt bag vores ønske om, at der sker noget, at branchen får en meget kort frist til selv at løse problemet med en trussel hængende over hovedet om, at hvis ikke det sker på tilfredsstillende vis, kommer der et lovgivningsinitiativ.

Hvis det er meldingen fra Venstre, synes jeg, det er en fin melding, for så betyder det, at branchen har et par måneder her i foråret til at komme med et udspil om et regelsæt og en sikkerhed for, at det bliver overholdt på en måde, som lever op til ambitioner og intentioner hos et flertal i Folketinget. Så er det på plads.

Hvis det ikke sker, må jeg forstå bemærkningerne i dag sådan, at der vil være et meget bredt flertal, der ønsker at sætte lovgivningsmagt bag kravet om, at som minimum skal den undtagelse, der i dag eksisterer, respekteres, og at det kun er på risikoforsikringsområdet, der er åbnet adgang til at henvende sig til folk, og ikke på noget som helst andet område.

Så vil jeg godt sige til hr. Thulesen Dahl, som mener, at SF undervurderer folks evne til selv at træffe egne valg, at det synes jeg er at vende tingene fuldstændig på hovedet og gøre sort til hvidt.

Det, vi lægger op til, er netop, at folk selv kan vurdere, om de har behov for at revurdere deres forsikringsforhold eller tegne nye forsikringer, og at folk derfor helt frivilligt, helt selvstændigt, helt på eget initiativ kan henvende sig til et forsikringselskab eller en anden institution, der tilbyder forsikringer, og derefter tegne dem, de har brug for.

At friheden skulle være erhvervslivets frihed til at ringe folk op, uden at de har bedt om det, er altså en meget speciel form for frihed, men jeg er godt klar over, at det er den, hr. Thulesen Dahl går mest ind for: erhvervslivets frihed til at genere folk i deres eget hjem.

Når det drejer sig om skriftlige reklamer, er der dog trods alt kommet en mulighed for, at man pænt kan sige nej tak til erhvervslivets frihed til at postomdele reklamer og på den måde undgå det spild, der ligger dér. Den mulighed eksisterer ikke i forhold til forsikringsbranchen i dag, at man kan sætte et mærkat på sin telefon og sige, at man i hvert fald gerne vil være fri for at blive ringet op hele tiden af forsikringselskaber eller banker, der vil praktisere én produkt på, som man ikke ønsker.

Jeg går så meget ind for folks frihed, at jeg synes, de skal have lov til at træffe deres egne beslutninger om, hvorvidt de vil henvende sig til en forretningsdrivende for at købe nogle af hans produkter.

Hvis der skulle være et problem i den lave forsikringsdækning, som også hr. Lars Jørgensen var inde på, mener jeg, at man må lave oplysningskampagner. Det kunne branchen eventuelt selv gøre. Der er rig adgang til at reklamere og til at informere og til at skrive rundt, og det kunne også være, at man fra det offentlige side skulle gøre opmærksom på behovet for en vis forsikringsdækning. Det er jeg helt åben over for, men at en underdækning på et bestemt område skulle føre til, at man giver erhvervsdrivende ret til at henvende sig uanmodet, synes jeg er at gå alt for vidt.

Endelig skal jeg sige, at problemet med en forbedret efterlevelse og med sanktioner, som også ministeren var inde på, mener jeg er et spørgsmål, som udvalgsarbejdet må kunne afklare. Jeg opfatter også ministerens tilsagn om, at der er behov for en forbedret efterlevelse og

sanktionsmulighed, som et tilsagn om, at man fra regeringens side vil gå ind i et arbejde med henblik på at sikre som et minimum, at den nuværende undtagelsesregel bliver overholdt i alle tilfælde.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Nu kan hr. Jørn Jespersen og jeg selvfølgelig tage en lang debat om, hvad begrebet frihed betyder. Det er ikke sikkert, det er særlig interessant i dag. Men jeg vil sige til hr. Jørn Jespersen, at hvis vi antager, at det er rigtigt, som hr. Jespersen siger, at forbrugerne helt generelt ville føle sig meget, meget generet af de telefonopringninger, som ville forekomme, hvis man gav en udvidet mulighed for, at erhvervsdrivende kunne henvende sig til forbrugerne, hvis forbrugerne følte sig godt tossede i hovedet og mente, at det var rigtig irriterende, mon så ikke forbrugerne ville reagere meget negativt over for dem, der henvender sig, på en sådan måde, at markedsmekanismen ville sørge for, at antallet af henvendelser ville dale.

Kunne man ikke forestille sig, at en erhvervsdrivende kunne have den tanke: Hvorfor ofre omkostninger på at have folk til at ringe forbrugere op, som føler sig generet af det? For det er nok ikke den bedste vej til at få solgt sit produkt. Det er tværtimod rigtig dårlig markedsføring og rigtig dårlig reklame for det pågældende firma.

Så man kunne godt forestille sig, at der var sådan nogle mekanismer, der kunne komme i anvendelse, men det er ikke sikkert, at de mekanismer overhovedet findes i hr. Jørn Jespersens verdensbillede.

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg var desværre nødt til at forlade salen et ganske kort sekund for et øjeblik siden, og da jeg kom ind igen, var min mulighed for at komme på talerstolen, inden ordføreren for forslagsstillerne svarede, forskertset. Det beder jeg om forladelse for.

Jeg skal tilkendegive mit partis holdning til forslaget og sige, at vi er på det rene med, at der indimellem finder misbrug sted. Det dokumenteres f.eks. af forskellige udsendelser i fjernsynet optaget med skjult kamera. Det bekræftes også af de henvendelser, vi vel alle sammen som politikere får fra vælgere, som mener, at det ikke er alle, der har helt rent mel i posen og holder sig til de regler, som gælder og bør gælde på dette område. Så noget bør der gøres.

Vi mener også at vide, at der hos Forbrugerombudsmanden i øjeblikket er en konkret gennemgang af sådanne klager, og jeg ved også fra branchen, at Assurandør-Societetet ser med stor alvor på disse ting; det har de i hvert fald tilkendegivet over for os. Jeg mener også, der ligger et brev sendt til alle folketingsmedlemmerne – eller i hvert fald til ordførerne, nej, jeg tror, det er medlemmerne af Folketingets Retsudvalg, der har modtaget det – hvor de går ind i overvejelser om at stramme op på det her. Vi har klare tilkendegivelser om, at hvis medlemmer af Assurandør-Societetet gribes i misbrug af dørsalgsbestemmelserne, så vil der falde brænde ned, så vil der være skarpe reaktioner.

Vi er meget enige i det, som justitsministeren sagde i sit indlæg – også i, at det godt kan gå hen og ende med at vende den tunge ende nedad, hvis vi fjerner denne undtagelse fra loven. Vi mener, der er en reel risiko for, at der er nogle, som kommer i klemme, for der indtræder det, man kalder en forsikringsbegivenhed, og det vil typisk være de samme mennesker, der ikke er klædt på til at kunne klare det selv, og som måske ikke er helt så meget oppe på dupperne – hvis det er tilladt at bruge det udtryk fra Folketingets talerstol – med hensyn til at fungere i samfundet og have sig forsikret til fingerspidserne.

Og på disse præmisser er vi ikke indstillet på i hvert fald for nærværende at støtte det forslag, som SF har fremsat.

Jørn Jespersen (SF):

Tak til hr. Bjørn Elmquist for meldingen fra Det Radikale Venstre. Jeg er glad for, at også Det Radikale Venstre anerkender, at der sker et misbrug, og at der skal ske et eller andet for at stoppe dette.

Til argumentet om den sociale slagside vil jeg gerne sige, at jeg synes, det virker en lille smule søgt, at man på den ene side argumenterer for, at der er nogle, der ikke får en forsikringsdækning, medmindre det er muligt at rette uanmodet henvendelse til dem, og på den anden side må konstatere, at den adgang har branchen haft i mangfoldige år, uden at løse det problem, man påstår man ikke kan gøre noget ved, hvis denne her forsikringsundtagelse forsvinder. Så man må altså konstatere, at det, at undtagelsen hidtil har været der, ikke har løst problemet, og derfor er logikken en lille smule svigtende.

Hvis der skulle være noget om sagen, så vil jeg godt sige, at jeg ikke tror, at man – som den konservative ordfører var inde på – kan sige, at det generelt er efter indkomst, man har problemer med at overveje sine forsikringsforhold. Det er i virkeligheden en lille smule groft at sige, at mennesker med en lav indkomst generelt skulle have sværere ved at overskue deres forsikringsbehov end folk med en højere indtægt. Sådan tror jeg ikke det hænger sammen.

Men hvis der er visse grupper, hvor man kan sige, at der er et problem med en for lav forsikringsdækning, så må man da lave en informationskampagne fra branchens eller det offentliges side, hvor man gør opmærksom på problemet i stedet for at komme ud i det, som jeg i virkeligheden synes er en grov form for formynderi, hvor man siger, at der her er nogle ting, som folk ikke selv kan finde ud af, og derfor skal der uanmodet ringes til dem.

Det er i virkeligheden lidt sjovt, at SF, som meget ofte bliver beskyldt for at have en formynderisk holdning til folk, skal høre fra Fremskridtspartiet, at der her er noget, som den brede befolkning ikke selv kan finde ud af og derfor skal ringes op af et forsikringsselskab eller en bank uden at have bedt om det. Det er da Fremskridtspartiet, der her har en formynderisk holdning, når de mener, at folk ikke selv kan overskue deres egne forhold.

Med hensyn til forsikringsselskaberne: Det er jo ikke kun forsikringsbranchens, de gamle, de små forsikringsselskabers overholdelse af denne regel, der er til debat; det er i meget høj grad banksektorens overholdelse af disse regler, der er til debat, for det er i meget høj grad de store banker, der misbruger den nye situation, de er kommet i, til at få solgt nogle af deres traditionelle bankprodukter ved at bruge forsikringsundtagelsen. Det er her meget væsentligt – hvordan vi end lander med det her forslag – at det ikke kun er nogle regler, der gælder den traditionelle forsikringsbranche, men at det også bliver en skærpelse af den eksisterende lovtilstand, der sikrer, at bankerne overholder reglerne.

Til sidst til hr. Thulesen Dahl, som forestiller sig, at markedsmekanismen – som jo for hr. Thulesen Dahl og Fremskridtspartiet altid er et trylleord – kan løse alt. Hr. Thulesen Dahl forestiller sig, at hvis alle erhvervsdrivende måtte ringe til alle forbrugere og sælge alle varer, så ville det hele løse sig af sig selv, for så ville forbrugerne sige nej til de uanmodede henvendelser, som de ikke brød sig om.

Ja, hr. Thulesen Dahl kan forestille sig mange forkerte ting og gør det ofte, men virkeligheden er ham imod, fordi virkeligheden dér, hvor man har gennemført hr. Thulesen Dahls eksperiment og liberaliseret adgangen til at henvende sig til forbrugerne, viser, at antallet af henvendelser stiger, det eksploderer, og derfor virker markedsmekanismen ikke, som den gør i hr. Thulesen Dahls lille minilærebog om markedsmekanismer. Den virker som så ofte helt u hensigtsmæssigt, og derfor er det altså en god ting at regulere den.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af de små EU-landes rettigheder.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 17/1 95).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 43:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af Europa-Parlamentets beføjelser.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 24/1 95).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Regeringen forudser som bekendt en procedure med tre trin for forberedelsen af regeringskonferencen i 1996.

Første trin består i at kortlægge de emner, som de fjorten andre lande kan tænkes at rejse. Det sker i et udvalg med deltagelse fra en række ministerier og med undertegnede som formand.

Sideløbende med dette arbejde udarbejder det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg en rapport om Danmarks sikkerhedspolitiske situation. Arbejdet med begge disse papirer ventes afsluttet hen på foråret.

Som andet trin forudser regeringen en intens og fordomsfri offentlig debat. Det er afgørende, at der bliver bred folkelig debat, inden regeringskonferencen går i gang i 1996, og jeg synes allerede, den debat er godt i gang.

Det tredje trin er, at regeringen i samarbejde med Folketingets politiske partier vil udarbejde et dansk forhandlingsgrundlag med henblik på regeringskonferencen.

Parallelt med de danske forberedelser foregår der også en todelt forberedelse af regeringskonferencen i Bruxelles, hvor den første del vedrører EU-institutionerne. Hver EU-institution udarbejder en rapport med sin vurdering af Traktaten, således som den har fungeret, siden den trådte i kraft 1. november 1993. Dette arbejde afsluttes inden afholdelsen af Det Europæiske Råd i Cannes i juni 1995.

Rådet er gået i gang med arbejdet, og til brug for Rådets rapport har regeringen udarbejdet et notat om de danske erfaringer med Traktaten, hvilket har været drøftet i Europaudvalget her i Folketinget den 3. og den 9. februar. Jeg går ikke for vidt, når jeg siger, at notatet fik en god modtagelse.

Der var også i udvalget tilfredshed med den procedure, som regeringen havde valgt. Den gav Folketingets partier mulighed for at give udtryk for deres synspunkter. Regeringen har så efter at have rådført sig med Europaudvalget justeret notatet. Der er i meget vidt omfang taget hensyn til partiernes bemærkninger og synspunkter. Papiret er nu overgivet det franske formandskab.

Anden del af forberedelserne i Bruxelles vedrører den refleksionsgruppe, der blev nedsat på Korfu-topmødet i juni 1994. Gruppen påbegynder sit arbejde i juni 1995. Formålet er at udarbejde ideer og valgmuligheder vedrørende de